

clarorum sanè doctissimorumq; virorum, scriptis videor me deprehendisse nonnihil dictum, in id quod asserui, in potestate Ordinum Imperii esse collocatum Romanas leges jam admissas iterum repudiare. Et vero Alter existimat, ab eo quod semel placuit non esse fas recedere. Sed quandoquidem de legibus mere positivis nobis sermo fuit, quid est notius, quam cuilibet legum ferendarum potestate instructo licere, si reipublicæ exigat necessitas, mutare vicissim quod non nisi mero arbitrio receptum erat? Quid notius, quam Romanos ipsos suas duodecim Tabularum leges, sua Senatusconsulta, Plebiscita, Edicta Prætorum, Principum constitutiones infinitis vicibus flexisse? Quid notius, quam ab omni ævo omnes respublicas hanc licentiam circa jura positiva reapse exercuisse? Imo quid notius, quam eam libertatem exigi plane ab ipsa reipublicæ necessitate? Illa igitur quidē dubitatio prorsus nihili est. Alterum duntaxat hoc male habuit, quod cum Jus Romanum ab universis Imperij Ordinibus sit cooptatum, singulis adscribam facultatem omne illud jus abrogandi. Verum enimvero agnosco utique & ego, illis solis fas esse abrogare legem qui eam condiderunt aut probaverunt, quod itaq; universis placuit id mutare singulorum auctoritatis non esse. At totum Romanum

(:)(:) 3

jus